

Sygnatura akt II AKa 237/21

WYROK

o.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2021 r.

3 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Piotr Kaczmarek

Sędziowie: SA Agata Regulska (spr.)

SA Robert Zdych

Protokolant: Joanna Rowińska

4 przy udziale B. W. prokuratora Prokuratury (...)

5 po rozpoznaniu w dniach 9 i 20 września 2021 r.

6 sprawy P. S. (1) oskarżonej z art. 280 § 2 kk

7 oraz A. S. oskarżonej z art. 280 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk

8 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżone

9 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

10 z dnia 10 marca 2021 r. sygn. akt III K 270/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. odnośnie do czynów przypisanych oskarżonym: A. S. w pkt I i P. S. (1) w pkt II części rozstrzygającej eliminuje działanie w warunkach ciągu przestępstw, a z przyjętej kwalifikacji prawnej art. 91 § 1 k.k.,

2. odnośnie do czynu zarzucanego A. S. w pkt II a/o i P. S. (1) w pkt III a/o uznaje oskarżone za winne tego, że 31 maja 2020 roku we W. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu utrzymania się w posiadaniu pieniędzy w kwocie 240 złotych, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży na szkodę D. K. (1), A. S. groziła pokrzywdzonemu użyciem trzymanego w ręce noża kuchennego o długości 10 cm, przy czym A. S. czynu tego dokonała będąc uprzednio skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Lęborku w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w B., sygn. akt VII K 325/14 na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 286 § 1 k.k., którą odbyła od 18 grudnia 2015 r. do 13 października 2016 r., to jest przestępstwa: A. S. z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., P. S. (1) z art. 281 k.k. i za to, na podstawie art. 281 k.k. wymierza im kary: A. S. - 2 lat pozbawienia wolności, P. S. (1) - 1 jednego roku pozbawienia wolności;

3. odnośnie do czynu zarzucanego A. S. w pkt II a/o, a P. S. (1) w pkt IV a/o, na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierza im kary: A. S. - 4 lat pozbawienia wolności, P. S. (1) - 3 lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. w brzmieniu z przed 15 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych w pkt I ppkt 2 i 3 niniejszego

wyroku łączy i wymierza im kary łączne pozbawienia wolności: A. S. – 4 (czterech) lat, P. S. (1) 3 (trzech) lat;

5 okresy pozbawienia wolności oskarżonych określone w pkt V części rozstrzygającej zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych wobec nich w ppkt 4 niniejszego wyroku kar łącznych pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych adw. J. K. i adw. Ł. K. po 738 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżone od poniesienia kosztów sądowych za II instancję, obciążając nimi Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 237/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu, III Wydział Karny, z dnia 10 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III K 270/20 w sprawie			

oskarżonych A. S. i P. S. (1)		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
0.11.3. Granice zaskarżenia		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		A. S.	Prognoza kryminalna co do oskarżonej, jej zachowanie w jednostce penitencjarnej.	Opinia o oskarżonej	773-775
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2		A. S.	Uprzednia karalność oskarżonej	Karta karna	783-785
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Opinia o oskarżonej	Opinia z jednostki penitencjarnej nie pozostaje bez wpływu na wymiar orzeczonej wobec niej kary. Opinia jest przeciętna, wskazuje na pozytywne, jak i negatywne zachowania oskarżonej. Otrzymała ona 9 wniosków dyscyplinarnych, a Komisja Penitencjarna oceniła jej postępy w resocjalizacji jako negatywne. Zachowanie oskarżonej określono jako zmienne, łamie ona regulamin			

		oraz porządek wewnętrzny.	
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2	Karta karna	Dokument obrazuje uprzednią, wielokrotną, karalność oskarżonej, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu.	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	_____
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</p>			

ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
3.1.	<p>Obrońca oskarżonej A. S. zarzucił, w stosunku do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, obrazę przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1 (art. 438 pkt 1a k.p.k.), a to, art. 44 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące orzeczeniem przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci telefonów komórkowych w sytuacji, gdy przedmioty te nie służyły ani nie były przeznaczone do popełnienia przestępstwa zarzucanego oskarżonej.</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu	

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzut obrońcy oskarżonej na uwzględnienie nie zasługuje. Zgodnie z treścią art. 44 § 2 k.k. Sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Przedmiotem służącym do popełnienia przestępstwa jest każda rzecz, niekoniecznie wytworzona w celu przestępczym, której użycie umożliwia lub co najmniej ułatwia sprawcy realizację zamierzonego czynu przestępnego albo jego poszczególnych stadiów (vide: wyrok Sądu Najwyższego (7) z dnia 11 kwietnia 1984 r., sygn. akt Rnw 4/84, OSNKW 1984/11-12/113).

Zatem przypadkiem przedmiotów są objęte te z nich, które umożliwiały dokonanie przestępstwa. Zakres przedmiotów służących lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa jest szeroki. Będą to więc nie tylko przedmioty już w istocie przygotowane i wykonane tak, by mogły służyć do popełnienia przestępstwa, ale i przedmioty w podstawowym zastosowaniu służące celom zgodnym z prawem, ale wykorzystywane przez sprawcę w celach przestępczych. Chodzi zatem o przedmioty wykorzystane przy popełnieniu przestępstwa, jak i takie, które nie były wykorzystane, ale były do tego przeznaczone, nawet te nie użyte. Instytucja unormowana w art. 44 § 2 k.k. jest fakultatywna, a zatem to Sąd

Orzekający dokonuje oceny, z uwzględnieniem w szczególności sposobu wykorzystania oraz stopnia ułatwienia popełnienia czynu zabronionego.

Takiej też trafnej i prawidłowej oceny dokonał Sąd I instancji.

W przedmiotowej sprawie oskarżone posługiwały się aparatami telefonicznymi z których kontaktowały się celem umówienia na spotkanie z mężczyznami celem uzyskania środków pieniężnych w przestępczy sposób. Tak właśnie umówiły się również na spotkanie z pokrzywdzonymi. Opinia biegłego z zakresu informatyki wyraźnie to ukazuje (k. 475-536). Pomocne jest również w tej kwestii sprawozdanie z analizy kryminalnej (k.

554-556).

Korzystanie z aparatów telefonicznych służy różnym celom, ale w tym konkretnym przypadku przedmiotowe telefony były przeznaczone do popełnienia przestępstwa.

Stanowiły zatem ułatwienie dokonania czynów zabronionych. W tym kontekście nie można zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, iż nie miały one żadnego znaczenia.

Właśnie owe umówienie się stanowiło warunek konieczny popełnienia przestępstw. To, że aparaty telefoniczne spełniają wiele innych funkcji jest rzeczą oczywistą, co nie oznacza bynajmniej, że nie mogą służyć do popełnienia przestępstw.

Uczestnicy zdarzeń mogli umówić się za pośrednictwem innych środków komunikacji,

lecz tego nie uczynili, dywagacje obrońcy na ten temat są zatem bezprzedmiotowe.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt VI poprzez wyeliminowanie spośród dowodów podlegających przepadkowi telefonów komórkowych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wskutek nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	Obrońca oskarżonej A. S. zarzucił, w stosunku do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, także obrazę przepisów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt k.p.k.), a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez sformułowanie dowolnej oceny materiału dowodowego, wyrażającej się w przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonej w których nie przyznaje się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, twierdząc, w przypadku pokrzywdzonego D. K. (2), że nie trzymała w ręku noża, tylko telefon komórkowy są niewiarygodne. Podczas, gdy z całego materiału dowodowego, a w szczególności pierwszych zeznań pokrzywdzonego wynika, że pokrzywdzona trzymała telefon komórkowy oraz że nie groziła pokrzywdzonemu celem zaboru mienia. Tym samym Sąd I instancji, dokonał dowolnej oceny dowodów w tym zakresie i

	<p>w konsekwencji uznał oskarżoną za winną popelnienia zarzucanego jej czynu tylko na podstawie okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrońcy nie jest trafny. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść</p>			

oskarżonego,
pozostaje
zgodne ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 15 marca
2018 r., sygn.
akt II KK 91/18,
LEX numer
2473785). Na
gruncie
przedmiotowej
sprawy nie
można mówić
o naruszeniu
art. 7 k.p.k.
Dla skuteczności
takiego zarzutu
konieczne jest
wykazanie przez
skarżącego
jakich
konkretnie
uchybień w
procesie oceny
poszczególnych
dowodów
dopuścił się
Sąd Orzekający.
Jeżeli skarżący
dokonuje próby
wykazania
zasady
swobodnej
oceny dowodów
to nie wystarczy,
by skupiał się
li tylko na
okolicznościach

korzystnych i przemilczał niekorzystne. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez sąd orzekający, prowadzących do wniosku, że ocena ta przekroczyła granice swobodnej oceny, przy czym konieczne jest wykazanie konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiających w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt SNO 7/18, LEX numer 2531297). Ocena dowodów nie może być bowiem selektywna, ale musi mieć charakter

wszehstronny.
W taki sposób przeanalizował i ocenił materiał dowodowy Sąd meriti, przy czym dokonał tego po jego wnikliwym skonfrontowaniu. Wywody Sądu I instancji są jasne, zrozumiałe, wewnętrznie spójne, ale przede wszystkim pozostają w zgodzie z zasadami poprawnego rozumowania, zbieżne są ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczeniem życiowym.

Dla skutecznego podniesienia zarzutu art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o nieobiektywizmie Sądu Orzekającego, wynikające w szczególności z odmiennej oceny materiału dowodowego. O braku obiektywizmu sądu można natomiast mówić wówczas,

gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron, co należy wykazać w środku odwoławczym. Zarzut naruszenia zasady obiektywizmu, jako naczelnej zasady procesu karnego, może zostać uznany za słuszny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże naruszenie przepisów gwarantujących przestrzeganie tej zasady (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa 334/18, LEX numer 2699140). Wprawdzie apelujący wskazał naruszenie art. 4 k.p.k. obok naruszenia art. 7 k.p.k., to jednak analiza

przedmiotowej
sprawy nie
doprowadziła do
konstatacji o
tym, iż nastąpiło
naruszenie art. 7
k.p.k. Nie można
zatem mówić
skutecznie o
naruszeniu
zasady
obiektywizmu.

Materiał
dowodowy
wyraźnie
wskazuje na to,
że oskarżona
trzymała w ręku
nóż. Świadczą
o tym zeznania
pokrzywdzonego.
Wprawdzie
świadek w
pierwszych
zeznaniach
złożonych w
dniu popełnienia
czynu nie podaje
tego, ale zważyć
należy, że mówi
dość ogólnie,
nie podaje słów
jakimi zwracała
się do niego
oskarżona,
wskazuje
ogólnie opis
zdarzenia, nie
zwracając uwagi
na detale. Jest
to zupełnie
zrozumiałe,
pokrzywdzony
był bowiem w
szoku,
bezpośrednio po
zdarzeniu, gdzie
emocje zapewne
jeszcze grały

niemałą rolę. Tymczasem już w kolejnych zeznaniach złożonych dwa dni później D. K. (1) wyraźnie uwypukła szczegóły zdarzenia, opisuje poszczególne czynności. Daje także dokładną relację odnośnie tak wyglądu oskarżonej A. S., jak i wypowiedzianych przez nią słów i zachowań przez kobietę podjętych. „Ona była ubrana w dresy, miała krótkie włosy koloru ciemnego, ścięte jak mężczyzna i zapytała się co ja tu k...a robię w jej mieszkaniu i że mam wypie..ać stąd jak najszybciej, coś wspomniała o zadżganiu tylko nie pamiętam w którym momencie. Ta dziewczyna stała w drzwiach i widziałem, że w rękę trzyma nóż, którego ostrze miało około 10 centymetrów długości. Ona trzymała ten nóż

na wysokości
piersi przy
ugiętej ręce” (k.
27v.).

Jednocześnie
świadek podał,
że dyskretnie
nacisnął numer
112, by go
namierzono. Po
wyjściu z
mieszkania
kontynuował
rozmowę z
operatorem.

Świadek
rozpoznał obie
oskarżone i
wyraźnie
wskazał, że to
A. S. groziła
mu nożem. W
kolejnych
zeznaniach
złożonych w
dniu 2
października
2020 r.
pokrzywdzony
podał, że gdy
znajdował się
pod prysznicem
to widział długi
przedmiot
zaostrzony na
końcu. Wskazał
także, że
zaobserwował
nóż przy klatce
piersiowej
oskarżonej.

Wykonał także
D. K. (1)
szkic noża, który
zauważył
podczas
zdarzenia. Co
więcej świadek
podtrzymał
swoje

twierdzenia
również
konfrontowany z
dwoma
oskarżonymi.
Zważyć należy,
że zeznając na
rozprawie
świadek nie
pamiętał już
szczegółów
zdarzenia, sam
stwierdził, że
wszystko to co
wiedział
powiedział na
komisariacie.
Wydawało mu
się, że jedna
z pań trzymała
nóż. Nie był
natomiast tego
pewien.
Przyznawał, że
mógł być to
telefon.
Jednocześnie
podtrzymał
swoje uprzednie
zeznania.
Podkreślić
trzeba, że
świadek był
wielokrotnie
przesłuchiwany
w postępowaniu
przygotowawczym,
konsekwentnie
mówił o nożu
trzymanym
przez oskarżoną
i o groźbach
wypowiedzianych
w jego kierunku.
Określił także
długość noża,
naskicował jego
wygląd. Gdyby w
istocie nie był
pewny

trzymanego przez oskarżoną przedmiotu nie podawałby takich szczegółów. Co więcej D. K. (1) dzwonił także na numer ratunkowy prosząc o namierzenie go, a więc bał się o swoje bezpieczeństwo. W aktach sprawy figurują nagrane rozmowy z operatorem. Udał się także na Komisariat Policji celem zgłoszenia zdarzenia. Niemożliwe jest zatem, by pomylił nóż z telefonem komórkowym. Upływ czasu i zacieranie się w pamięci szczegółów zdarzenia spowodowały taką a nie inną wersję przekazaną Sądowi I instancji, której za wiarygodną uznać nie można. To, że nie zabezpieczono takiego noża w postępowaniu jest bez znaczenia, pokrzywdzony

dał bowiem
wyraźny jego
opis, łącznie
z długością.

Niemożliwym
jest zatem, by
mógł go pomylić
z aparatem
telefonicznym.

Godzi się
przypomnieć, że
oskarżona P.
S. (1) opisując
dwa zdarzenia,
mówiła
pierwotnie o
kilku nożach,
w tym jednym
mniejszym.

Zważyć także
trzeba na
podobną
sekwencję
zdarzeń co do
obu czynów, a
więc umawianie
się z ofiarą,
otwieranie drzwi
przez P. S. (1),
ukrywanie się A.
S., kierowanie
pokrzywdzonych
pod prysznic
i użycie noża.

Wszystko to
sprawia, że
wyjaśnienia
oskarżonej A.
S. na wiarę
nie zasługują. Są
bowiem
sprzeczne ze
zgromadzonym
materiałem
dowodowym.

Zważyć należy,
że o ile ocena
przeprowadzonych
dowodów

dokonana przez
Sąd Okręgowy
jest prawidłowa
to jednakże
zaskarżony
wyrok musiał
ulec zmianie.
Nie było bowiem
podstaw do
przyjęcia art. 91
§ 1 k.k. Czyny
oskarżonej
stanowią
bowiem dwa
odrębne
zdarzenia, w
dodatku inaczej
kwalifikowane.
O ile kwalifikacja
prawna drugiego
z zarzucanych
czynów oddaje
kryminalną
zawartość
podejmowanych
zachowań, o
tyle nie sposób
kwalifikować
czynu
popelnionego na
szkodę D. K.
(1) z art. 280
§ 2 k.k. Nie
można bowiem
przypisać
oskarżonej A. S.
takiego
zachowania.
Przestępstwo
rozboju
kwalifikowanego
charakteryzuje
się bowiem
grożeniem
ofierze użyciem
ostrego
narzędzia w
celu dokonania
zaboru rzeczy
należących do

tejże.

Tymczasem co do osoby D. K. (1) takich kwantyfikatorów brak. Zważyć bowiem należy na sekwencję zdarzeń.

Pokrzywdzony najpierw wszedł do mieszkania na umówione spotkanie, porozmawiał z P. S. (1), położył pieniądze w kwocie 240 złotych na stole i udał się pod prysznic. Nie ma co do tego najmniejszych wątpliwości, odpowiada to także zgodnym zeznaniom pokrzywdzonego i wyjaśnieniom P. S. (1). Dopiero tam pojawiła się oskarżona A. S. z nożem, grożąc pokrzywdzonemu i każąc wynosić się z mieszkania.

Takie zachowanie nie wypełnia znamion opisanych w art. 280 § 2 k.k. Spełnia ono natomiast przesłanki z art. 281 k.k.

Najpierw bowiem oskarżone, działając

wspólnie i w porozumieniu, dokonały zaboru pieniędzy.
Dopiero bezpośrednio po tym A. S. groziła D. K. (1) użyciem trzymanego w ręce noża kuchennego. Zachowanie to było podjęte nie w celu uzyskania środków pieniężnych, ale po to, by utrzymać się w ich posiadaniu. Elementy te świadczą właśnie o tym, że oskarżone swym zachowaniem wypełniły znamiona czynu określonego w art. 281 k.k. W żadnym wypadku, wbrew twierdzeniom skarżącego, mowy być nie może o popełnieniu wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Oskarżona bowiem groziła pokrzywdzonemu natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu noża kuchennego, właśnie w celu utrzymania się w posiadaniu

skradzionych pieniędzy.		
Wniosek		
<p>Zmiana w zakresie czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku poprzez uznanie oskarżonej za winną popełnienia czynu polegającego na przywłaszczeniu pieniędzy w kwocie 240 zł, tj. winną popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i wymierzenie oskarżonej kary przewidzianej w/w przepisem;</p> <p>ewentualnie:</p> <p>wyeliminowanie fragmentu, tj. „użyciem trzymanego w ręce noża kuchennego o długości 10 cm” z opisu czynu przypisanego w punkcie I części wstępnej wyroku oraz art. 280 § 2 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i uznanie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonej za winną popełnienia występku z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonej kary przewidzianej w/w przepisem.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wskutek nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.3.	<p>Obrońca oskarżonego A. S. zarzucił, w stosunku do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, również błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego wyroku, mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a polegający na:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

1. ustaleniu, że pokrzywdzony konsekwentnie opisywał, iż oskarżona A. S. miała w ręku nóż i jednocześnie wulgarnie nakazała mu opuścić mieszkanie, gdy on brał prysznic oraz że mu groziła. Podczas gdy pokrzywdzony podczas pierwszych zeznań w sprawie, w postępowaniu przygotowawczym z dnia 31.05.2020 r. nie wspomniał o nożu, ani o tym, że oskarżona mu groziła. Pokrzywdzony przed Sądem również nie był w stanie powiedzieć, czy oskarżona trzymała w ręku nóż oraz czy w sposób jednoznaczny mu groziła. Tym samym te zeznania nie były konsekwentne i jako takie nie mogą stanowić podstawy do przypisania oskarżonej sprawstwa i winy

zarzucanej jej
czynu;

2.
bezpodstawnym
przyjęciu, że
oskarżona
działając
wspólnie i w
porozumieniu z
P. S. (1),
dokonała zaboru
w celu
przywłaszczenia
pieniędzy w
kwocie 240 zł.
Podczas gdy ze
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, w
szczególności z
wyjaśnień
oskarżonej oraz
częściowo z
zeznań
pokrzywdzonego,
wynika, że
oskarżona
przywłaszczyła
sobie pieniądze
w kwocie 240 zł,
które
pokrzywdzony
dobrowolnie
zostawił na stole.
Tym samym
swoim czynem
wypełniła
znamiona
wykroczenia
opisanego w art.
119 § 1 k.w., a
nie zarzucanego
jej czynu.

Zwięźle o
powodach
uznania zarzutu

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzut jest
nietrafny. W
doktrynie i
orzecznictwie
ugruntowany
jest pogląd, że
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku jest
trafny, gdy
zasadność ocen i
wniosków
przyjętych przez
Sąd pierwszej
instancji nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania, a
błąd ten mógł
mieć wpływ na
treść orzeczenia.
Niezbędnym jest
więc wykazanie
konkretnych
uchybień w
ocenie materiału
dowodowego
jakich dopuścił
się Sąd w świetle
zasad logicznego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
całokształtu
ujawnionych w
sprawie
okoliczności. Nie
może się on

natomiast
sprowadzać do
samej polemiki
z ustaleniami
Sądu (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 6 września
2012 r., sygn.
akt II AKa
329/12, LEX nr
1217695). Istota
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może opierać
się – jak w
przedmiotowej
sprawie – tylko
na odmiennej
ocenie materiału
dowodowego i
polegać na
forsowaniu
poglądu
odnośnie do
własnej oceny
okoliczności
sprawy,
zamykającego
się w
gołosłownej
tezie, że ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego nie
można wywieść,
iż oskarżony jest
winny
zarzucanego mu
czynu. Nadto
błąd w
ustaleniach
faktycznych
stanowi skutek
naruszenia
przepisów
postępowania, a
więc jeśli Sąd

przeprowadzi
postępowanie,
zachowując
wszystkie zasady
wynikające z
przepisów
procesowych, to
nie powinien
poczynić
wadliwych
ustaleń
faktycznych. Sąd
I instancji
wskazał
odpowiednie
dowody na
podstawie
których poczynił
ustalenia
faktyczne, ocena
poszczególnych
dowodów
została zaś
zawarta w
punkcie 3.2.
niniejszego
uzasadnienia.
Wszystko to
prowadzi do
konstatacji o
tym, że ustalenia
faktyczne
poczynione
przez Sąd
Orzekający są
prawidłowe i
wynikają
logicznie z
materiału
dowodowego. O
zmianie
zaskarżonego
wyroku w
stosunku do
czynu
popelnionego na
szkodę D. K.
(1) była też
już mowa w
poprzednim

punkcie
uzasadnienia.
Zważyć należy
bowiem, że
pierwsze
zeznania
pokrzywdzonego
były składane
pod wpływem
emocji, nie
dawał on
dokładnego
opisu zdarzenia.
Niemniej jednak
wskazał na
zasadnicze jego
elementy, choć
niektóre
pomiął. O
prawdziwości
słów
pokrzywdzonego
zawartych w
kolejnych
zeznaniach
świadczy cała
sekwencja
zdarzeń, jak
dzwonienie na
numer
ratunkowy, co
przecież wynika
ze strachu i
zagrożeniu
własnego
bezpieczeństwa.
Także wizyta
na Komisariacie
miała miejsce
bezpośrednio po
opuszczeniu
mieszkania
oskarżonych. W
końcu w
kolejnych
relacjach
pokrzywdzony
wskazuje kiedy
dojrzał nóż,
podaje też jego

dokładny opis i
wymiary,
szkicuje go.
Podczas
konfrontacji z
oskarżonymi nie
wypiera się zaś
swoich
wcześniejszych
twierdzeń. Nie
mogą zmienić
oceny jego
zeznań także te
złożone przezeń
na rozprawie,
gdzie przecież
podtrzymał
swoje uprzednie
zeznania, a
nadto nie
pamiętał
przedmiotowego
zdarzenia
dobrze, co sam
zresztą
zaznaczył. Nie
może to w
żaden sposób
umniejszać
wartości
wcześniej
złożonych
przezeń
depozycji.
Konsekwentnie
wypowiada się
także świadek na
temat grożenia
mu. Zauważyć
też trzeba taki
sam sposób
działania
oskarżonych w
przypadku
drugiego z
pokrzywdzonych
i to w następnym
dniu, co
absolutnie nie
może pozostać

bez znaczenia i w przypadku pierwszego z czynów, jeśli weźmiemy pod uwagę modus operandi.

Jeśli chodzi o pieniądze pozostawione przez D. K. (1) na stole to zważyć należy, że owszem zostawił je tam dobrowolnie, ale na wyraźne polecenie P. S. (1). Miała być to zapłata za usługi seksualne, do których ostatecznie nie doszło. Cały zaś proceder wymyślony przez oskarżone polegał właśnie na zdobywaniu w ten sposób środków pieniężnych. Wypełniło to znamiona czynu z art. 281 k.k., o czym była już mowa w końcowej części poprzedniego punktu uzasadnienia.

Wniosek

Zmiana w zakresie czynu opisanego w pkt I części

zasadny

częściowo zasadny

wstępnej wyroku
poprzez uznanie
oskarżonej za
winną
popelnienia
czynu
polegającego na
przywłaszczeniu
pieniędzy w
kwocie 240
zł, tj. winną
popelnienia
wykroczenia z
art. 119 § 1 k.w.
i wymierzenie
oskarżonej kary
przewidzianej
w/w przepisem;

ewentualnie:

wyeliminowanie
fragmentu, tj.
„użyciem
trzymanego w
ręce noża
kuchennego o
długości 10 cm”
z opisu czynu
przypisanego w
punkcie I części
wstępnej wyroku
oraz art. 280
§ 2 k.k.
z kwalifikacji
prawnej czynu
opisanego w
punkcie I części
wstępnej wyroku
i uznanie
oskarżonej za
winną
popelnienia
wstępuku z art.
280 § 1 k.k.
i wymierzenie
oskarżonej kary
przewidzianej
w/w przepisem.

niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wskutek nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.</p>			
Lp.	Zarzut		
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca oskarżonej A. S. zarzucił, w stosunku do czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez sformułowanie dowolnej oceny materiału dowodowego, wyrażającej się w przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonej w których wskazuje, że pokrzywdzony M. N. był agresywny, to on sięgnął po nóż, którym przeciął</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

jej rękę oraz że nie działała wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) w celu dokonania zaboru i przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 600 zł są niewiarygodne. Podczas, gdy z całego materiału dowodowego, w tym z wyjaśnień oskarżonej S., a także częściowo zeznań pokrzywdzonego wynika, że pomiędzy uczestnikami zdarzenia doszło do szamotaniny, a oskarżona stanęła w obronie oskarżonej P. S. (1) oraz że A. S. nie miała zamiaru dokonania zaboru i przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 600 zł. Nadto biegły sądowy nie wyklucza tej wersji wydarzeń, przedstawionej przez oskarżoną. Tym samym Sąd I instancji, dokonał dowolnej oceny dowodów w tym zakresie i w konsekwencji uznał oskarżoną

	<p>za winną popęłnienia zarzucanego jej czynu tylko na podstawie okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonej.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Tak postawiony zarzut nie może zostać uwzględniony. Podstawy teoretyczne poszczególnych przepisów stanowiących esencję zarzutu zostały omówione w punkcie 3.2. uzasadnienia i jak najbardziej zachowują i tutaj aktualność. Nie można zasadnie przyjmować oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy za dowolną. Materiał dowodowy temu bowiem zdecydowanie przeczy. Pokrzywdzony M. N.</p>			

kilkukrotnie zeznawał, konsekwentnie opisując przebieg zdarzenia, podając wiele szczegółów. Jego zeznania słusznie zatem zostały ocenione jako wiarygodne. Pokrzywdzony słuchany po raz pierwszy wskazał, że idąc w stronę balkonu zauważył na blacie kuchennym dowód osobisty na dane kobiety o imieniu A.. Następnie zauważył kucającą, chowającą się za firanką oskarżoną A. S.. Opisał dokładnie wymianę zdań między nim a P. S. (1), a potem zachowanie oskarżonej S.. Widział jak zmierza ona w kierunku drzwi wejściowych. Opisał, że wówczas druga kobieta przytuliła się do niego, a w rzeczywistości sięgała po nóż kuchenny z białą rękojeścią i

zębą
ostrzem.

Wówczas stanęła
naprzeciwko
niego i kazała
mu „wyskakiwać
z kasy”. W tym
czasie A. S.
stała koło drzwi
wejściowych i
obserwowała
zdarzenie.

Wówczas P. S.
(1) zamknęła
drzwi i zajął
pieniędzy.

Opisał także
świadek
okoliczności
odepchnięcia
oskarżonej w
momencie
sięgania po
portfel z saszetki
i przypadkowe
zranienie A.
S.. Następnie
oskarżone
znowu groziły
pokrzywdzonemu
i ten
wystraszony dał
im pieniądze.

Wówczas A. S.
otworzyła drzwi,
a pokrzywdzony
opuścił
mieszkanie.

Świadek
konsekwentnie
podtrzymywał
swoje zeznania,
także podczas
konfrontacji z
oskarżonymi i
na rozprawie.

Relacja M. N.
jest spójna,
podaje on wiele
szczegółów, są

one przy tym
konsekwentne i
powtarzają się.
Brak w nich
sprzeczności.
Okoliczności
przypadkowego
zranienia
oskarżonej A.
S. uwydatniają
się w opinii
biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej. W
opinii pisemnej
stwierdził on,
iż u A.
S. stwierdzono
ranę ciętą
przedramienia
lewego z
uszkodzeniem
nerwu
promieniowego
lewego oraz
przerwaniem
ścięgna
prostownika
promieniowego
długiego i
częściowo
krótkiego
nadgarstka
lewego.
Stwierdzone
obrażenia ciała
powstały od
działania
narzędzia lub
narzędzi
ostrych,
ostrokrawędzistych,
kończystych lub
od uderzeń o
takie narzędzia.
Jednocześnie
biegły zastrzegł,
iż analiza akt
sprawy nie

pozwala na jednoznaczne wskazanie, która z podawanych wersji przebiegu zdarzenia prowadzących do powstania obrażeń ciała u oskarżonej jest bardziej prawdopodobna (k. 540-541). Biegły słuchany na rozprawie odniósł się także do wyjaśnień oskarżonej w zakresie procesu powstawania rany. Stwierdził, iż wynika z nich, że uderzenie zostało zadane z dużą siłą. „Powyższe stwierdzenie jest sprzeczne z charakterem i lokalizacją rany. Nie jest to rana głęboka zadana z dużą siłą, gdyby uderzenie takim nożem, którego opis znajduje się w materiale dowodowym zostało zadane z dużą siłą z wysokości to wówczas obrażenia w zakresie kończyny górnej lewej byłyby rozleglejsze, intensywniejsze” (k. 682v.). Wedle biegłego

obrażenia u
oskarżonej nie
powstały w
wyniku
uderzenia
nożem z dużą
siłą. „Obrażenia
te mogły
powstać z
niewielką siłą w
wersji
przypadkowego
przejechania
ostrzem noża
po dalszej części
przedramienia,
która
zlokalizowana
jest w okolicy
nadgarstka
lewego” (k. 683).
Mogły one
natomiast
powstać w czasie
i okolicznościach
wynikających z
zeznań M. N..
Jednocześnie
oceniając
wiarygodność
zeznań świadka
trzeba mieć
na względzie i
sprzeczne
wyjaśnienia
oskarżonych.
Przed
wszystkim
oskarżona S.
pierwotnie
twierdziła, że
trzymała w ręku
nóż, później
zmieniła wersję.
Nadto wskazała,
że A. S.
też miała nóż.
Także przebieg
zdarzenia
oskarżone

opisują całkiem inaczej.

Wszystko to nie pozwala na danie im wiary w tym zakresie. Cel zaś jaki był zabór pieniędzy wynika zarówno z komunikacji prowadzonej z pokrzywdzonym, jak i z wyjaśnień oskarżonych, które wprost to przyznały. Zostały zatem przez oskarżoną wypełnione znamiona zarzucanego jej czynu. Wobec zmiany zaskarżonego wyroku koniecznym stało się wymierzenie kary jednostkowej za owe przestępstwo.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. zbrodni z art. 280 § 2 k.k. w

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zw. z art. 91 § 1 k.k.			
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wskutek nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.5.	<p>Obrońca oskarżonej A. S. zarzucił, w stosunku do czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, także błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego wyroku, mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a polegający na ustaleniu, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), dokonała zaboru w celu przywłaszczenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pieniędzy w kwocie 600 zł, należących do M. N., pilnując drzwi wyjściowych z mieszkania, podczas gdy P. S. (1) groziła pokrzywdzonemu użyciem trzymanego w ręce noża kuchennego o długości ostrza 25 cm. Podczas, gdy z materiału dowodowego, w tym z wyjaśnień oskarżonych, a także częściowo zeznań pokrzywdzonego wynika, że pomiędzy uczestnikami zdarzenia doszło do szamotaniny, a oskarżona stanęła w obronie oskarżonej P. S. (1) oraz że A. S. nie miała zamiaru dokonania zaboru i przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 600 zł, a była jedynie uczestnikiem zdarzenia. Powyższy błąd poskutkował bezpodstawnym skazaniem oskarżonej za zarzucany jej czyn, opisany

	w pkt II części wstępnej wyroku.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut jest bezzasadny. Sąd Okręgowy w pełni rozważył okoliczności związane z wersją podawaną przez oskarżoną, nie znalazły one potwierdzenia w materiale dowodowym. Ocena poszczególnych dowodów świadczących o winie i sprawstwie oskarżonej została dokonana w poprzednim punkcie uzasadnienia. Nie ma zatem potrzeby jej powtarzania. Sąd I instancji w sposób jasny i klarowny wyłuszczył dowody, które przemawiały za winą i sprawstwem oskarżonej,			

ocenił także właściwie jej wyjaśnienia, dokonując ich konfrontacji z pozostałymi dowodami. Właściwie i pełnie oceniono także zgromadzoną w aktach sprawy dokumentację. Sąd Rejonowy w pełni i wyczerpująco odniósł się do zgromadzonego materiału dowodowego i wyjaśnił przyczyny dlaczego poszczególnym dowodom dał wiarę a innym tego waloru odmówił. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Orzekający wynikają logicznie z przeprowadzonych dowodów. Nadto każdy fakt jest odpowiednio zilustrowany odpowiadającymi mu dowodami, co sprawia, że nie sposób w tym przypadku zarzucać dowolności. Wszystko to sprawia, iż ustalenia

faktyczne
poczynione
przez Sąd
Orzekający są
prawidłowe i
poczynione na
podstawie
zebranego
materiału
dowodowego i
w wyniku jego
poprawnej
oceny.
Poczynione
przez Sąd meriti
ustalenia
faktyczne
niewątpliwie
mają walor
prawdziwych, a
przez to
zgodnych z
wymogiem
wynikającym z
przepisu art. 2
§ 2 k.p.k.
Ocena zeznań M.
N. i wyjaśnień
oskarżonych
została bowiem
przeprowadzona
w sposób
staranny i
kompletny,
zgodnie z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego. Sąd
a quo wskazał
powody, dla
których treści
zeznań
pokrzywdzonego
dał wiarę –
dokładnie
zaznaczając,
która część
materiału
dowodowego
jest spójna z

<p>przedstawioną przez świadka wersją wydarzeń. Rekonstrukcja przebiegu inkryminowanego zdarzenia na potrzeby zaskarżonego wyroku została bowiem poprzedzona wszechstronną i wieloaspektową analizą całokształtu dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej. Konfrontacja treści poszczególnych dowodów doprowadziła Sąd Okręgowy do trafnych ustaleń w zakresie zachowania oskarżonej, które wyczerpało znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, opisanego w pkt II części</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wstępnej wyroku, tj. zbrodni z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wskutek nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.6.	<p>Obrońca oskarżonej P. S. (1) zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej P. S. (1), a to przepisu art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. poprzez ich zastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, że oskarżona zrealizowała znamiona kwalifikowanego typu rozboju z użyciem noża, działała</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>wspólnie z osobą, która takim przedmiotem się posługiwała albo groziła jego bezpośrednim użyciem podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżona P. S. (1) nie posługiwała się nożem lub innym niebezpiecznym przedmiotem jak i owym przedmiotem nie posługiwała się oskarżona A. S..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Tak postawiony zarzut jest nietrafny. Wyrok ulec musiał zmianie, ale nie z powodów o których peroruje skarżąca. Z materiału dowodowego prawidłowo ocenionego przez Sąd Okręgowy wynika, iż</p>			

oskarżona
dopuściła się
przestępstw. Co
do osoby M.
N. nie ulega
wątpliwości, że
przestępstwo to
jest prawidłowo
zakwalifikowane
jako rozbój
kwalifikowany. Z
zeznań
pokrzywdzonego
wynika bowiem
w sposób
dobitny, że to
oskarżona P.
S. (1) trzymała
nóż. Depozycje
są klarowne i
spójne, brak w
nich
sprzeczności.
Świadek
dokładnie opisał
poszczególne
czynności i nie
ma żadnego
powodu do
przyjęcia wersji,
by to on
posługiwał się
nożem.
Dodatkowo
wersję świadka
potwierdza
opinia biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej J. M.,
jeśli idzie o
proces
powstania
obrażeń u
oskarżonej A.
S., który biorąc
pod uwagę treść
jej wyjaśnień
wykluczył, by
w taki sposób

miało dojść do posłużenia się nożem. Zważyć również należy na sprzeczność wersji przedstawianych przez obie oskarżone, jak również i występującą w poszczególnych wyjaśnieniach P. S. (1), która najpierw utrzymywała, że nóż trzymała, dopiero później zmieniła wersję w tym zakresie. Wszystko to świadczy o tym, że oskarżona zrealizowała znamiona rozboju kwalifikowanego.

Jeśli zaś chodzi o czyn I dotyczący osoby D. K. (1) to zważyć należy, że ulec musiał zmianie zarówno opis czynu, jak i jego kwalifikacja prawna. Odbyło się to jednakże nie na skutek zasadności podniesionego przez apelującą zarzutu. Nie można bowiem uznać, by – w tym przypadku – A. S. nie posługiwała się nożem a tylko telefonem

komórkowym.

Zeznania

pokrzywdzonego,
ocenione w
sposób wnikliwy
przez Sąd I
instancji,
dobitnie o tym
świadczą.

Wywody Sądu
Odwoławczego

na ten temat
znajdują się w
punkcie 3.2.

uzasadnienia,
nie ma potrzeby
ich przytaczania.

Materiał

dowodowy

świadczy o tym,
że oskarżone
najpierw

obmyśliły plan
w jaki sposób
zdobyć

pieniądze, a
następnie

przystąpiły do
jego realizacji.

Ich sposób
działania przy
popelnieniu obu
przestępstw był
podobny,

najpierw zatem
dochodziło do
spotkania ofiar
z P. S. (1),

która kierowała
mężczyzn pod
prysznic,

uprzednio
nakazując im
zostawienie

pieniędzy za
mającą rzekomo
nastąpić usługę
seksualną.

Później

oskarżone

planowały
wyrzucenie
pokrzywdzonych
z mieszkania za
pomocą gróźb
przy użyciu
noża. Schemat
ten
obserwujemy
przy obu
zachowaniach. Z
uwagi na
szczegóły, oba
zdarzenia
potoczyły się
nieco inaczej a to
przez to, że przy
drugim czynnie
M. N. zauważył
ukrywającą się
za zasłoną
oskarżoną A.
S.. Niezależnie
od powyższego
zwrócić należy
uwagę, czego
nie dostrzegł
Sąd Okręgowy
na to, że D.
K. (1) pieniądze
w kwocie 240
złotych
pozostawił
dobrowolnie,
jeszcze przed
udaniem się
do łazienki.
Następce
zachowanie A.
S., dokonywanie
gróźb przy
użyciu noża, nie
było działaniem
skierowanym na
odebranie
pieniędzy od
mężczyzny, lecz
na utrzymanie
się w ich
posiadaniu.

Wszak środki
pieniężne
pozostawione
przez
pokrzywdzonego
znajdowały się
już w dyspozycji
oskarżonych.

Nie można
zatem zasadnie
perorować w
tym przypadku,
by zachowanie
oskarżonych
miało miejsce
w celu wydanie
pieniędzy w celu
ich

przywłaszczenia.
Najpierw zatem
doszło do
kradzieży, a
dopiero potem
oskarżone
zrealizowały
działania mające
na celu
utrzymanie się
w posiadaniu
pieniędzy w
kwocie 240
złotych.

Adekwatną
kwalifikacją dla
ich zachowania,
podjętego
wspólnie i w
porozumieniu,
jest zatem
przepis art. 281
k.k. Przy rozboju
bowiem środki
jake stosują
sprawcy maja
doprowadzić do
dokonania
kradzieży, a
więc muszą
poprzedzać lub
nastąpić

jednocześnie z dokonaniem zaboru cudzej rzeczy ruchomej. Przy kradzieży rozbójniczej natomiast czynności wykonawcze sprawców są wykonywane już po dokonaniu kradzieży i mają na celu utrzymanie się w posiadaniu zabranej wcześniej rzeczy. Czynności wykonawcze po kradzieży może realizować sam sprawca zaboru rzeczy lub inna osoba, która współdziałała z nim od początku w dokonaniu kradzieży. W sytuacji współsprawstwa zdarzenia, kiedy jeden ze współsprawców rzecz zabiera, a drugi stosuje przemoc lub groźbę działanie takie winno być kwalifikowane z art. 281 k.k. jako kradzież rozbójnicza. Innymi słowy, użycie przemocy wobec osoby lub groźenie jej natychmiastowym użyciem bezpośrednio po

dokonaniu kradzieży, aby utrzymać się w posiadaniu zabranego jej mienia, może być dokonane zarówno przez sprawcę kradzieży, jak i przez inną osobę ze sprawcą kradzieży współpracującą, jeżeli przemoc lub groźba ma na celu utrzymanie się przez sprawcę kradzieży w posiadaniu zabranego mienia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt V KK 206/18, LEX numer 2521706).

Właściwa chronologia poszczególnych zachowań i ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku o wypełnieniu przez oskarżone znamion przestępstwa z art. 281 k.k. a nie art. 280 § 2 k.k.

Wniosek

<p>1) zmiana kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez P. S. (1) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonej łagodniejszego wymiaru kary;</p> <p>2) orzeczenie wobec P. S. (1) kary z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego załagodzenia kary poprzez wymierzenie jej kary poniżej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bowiem w takiej wysokości oskarżona P. S. (1) na podstawie art. 43 1a k.k.w. mogła starać się o wykonywanie orzeczonej kary w systemie dozoru elektronicznego, co umożliwi jej sprawowanie opieki nad synem.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

<p>częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.</p>			
Lp.	Zarzut		
<p>3.7.</p>	<p>Obrońca oskarżonej P. S. (1) zarzuciła również obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez:</p> <p>a) nadanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego M. N., podczas gdy zeznania te są niespójne z wyjaśnieniami oskarżonych, w szczególności w zakresie przebiegu zdarzenia, zachowania oskarżonej P. S.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

(1), zachowania
pokrzywdzonego
M. N.;

b) odmowę
nadania waloru
wiarygodności
zeznaniom D.
K. (1) złożonym
w postępowaniu
sądowym,
podczas gdy
zeznania, te
są spójne z
wyjaśnieniami
oskarżonej A. S.,
w szczególności
w zakresie
przebiegu
zdarzeń oraz
trzymanego
przez oskarżoną
A. S.
przedmiotu;

c) odmowę
nadania waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonej A.
S., podczas gdy
wyjaśnienia te
są spójne z
wyjaśnieniami
pokrzywdzonego
D. K. (1),
które złożył
w postępowaniu
sądowym w
szczególności w
zakresie
przebiegu
zdarzeń oraz
trzymanego
przez oskarżoną
A. S.
przedmiotu, a
także z
wyjaśnieniami
oskarżonej P.

	<p>S. (1), że w przypadku pokrzywdzonego M. N. to on był agresywny wobec oskarżonych i to pokrzywdzony M. N. groził oskarżonym nożem;</p> <p>d) odmowę nadania waloru wiarygodności częściowo wyjaśnieniom oskarżonej P. S. (1), podczas gdy wyjaśnienia te są logiczne i spójne z wyjaśnieniami oskarżonej A. S., w szczególności, że to pokrzywdzony M. N. był agresywny wobec oskarżonych i to on użył noża raniąc rękę oskarżonej A. S..</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie jest trafny. Powoływany przez skarżącą zarzut obrazu przepisu art. 7 k.p.k. może</p>			

być skuteczny
tylko wtedy,
gdy skarżący
wykaże, że Sąd
Orzekający –
oceniając
dowody –
naruszył zasady
logicznego
rozumowania,
nie uwzględnił
przy ich ocenie
wskazań wiedzy
oraz
doświadczenia
życiowego, a tym
samym dokonał
oceny dowolnej,
a nie oceny
swobodnej
spełniającej
dyrektywy
wskazanej wyżej
zasady
procesowej.
Natomiast ocena
dowodów
dokonana z
zachowaniem
wymienionych
kryteriów
pozostaje pod
ochroną art.
7 k.p.k. co
sprawia, iż w
konsekwencji
brak jest
podstaw do
kwestionowania
dokonanych
przez Sąd
ustaleń
faktycznych i
końcowego
rozstrzygnięcia
sądu. Zarzut o
tym charakterze
nie może się
bowiem
sprowadzać do

samej polemiki z ustaleniami Sądu meriti. Zważyć również należy, że ocena dowodów dokonana przez obrońcę jest subiektywna i dowolna, opierająca się o twierdzenia wygodne dlań, bez uwzględnienia całokształtu materiału dowodowego. Taka ocena jest wprowadzanie prawem skarżącej, lecz nie może przesłaniać prawidłowych analiz dokonanych przez Sąd Okręgowy.

Naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności. Sąd rozpoznający sprawę winien zatem opierać

swoje ustalenia faktyczne na dowodach przeprowadzonych na rozprawie głównej. Oznacza to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę oskarżenia potwierdzają i tych, które ją podważają (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1979 r., sygn. akt III KR196/79, LEX nr 17185). Naruszenia art. 410 k.p.k. nie stanowi zaś w żadnej mierze dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (vide: postanowienie

Sądu
Najwyższego z
dnia 19 czerwca
2002 r., sygn.
akt V KKN
34/01, LEX
nr 53912). Jak
wynika z treści
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku
przedmiotem
rozważań Sądu
I instancji były
wszystkie
dowody
przeprowadzone
i ujawnione w
toku przewodu
sądowego,
oceniane z taką
samą
starannością.
Skoro zatem Sąd
I instancji oparł
swe
rozstrzygnięcie
na analizie
całokształtu
ujawnionych
okoliczności i
przeprowadzonych
dowodów to nie
można stawiać
zarzutu
naruszenia art.
410 k.p.k.

Zasada
obiektywizmu,
określona w
art. 4 k.p.k.,
nakazuje badać
oraz
uwzględniać
wszystkie
okoliczności
przemawiające
zarówno na
korzyść, jak i

na niekorzyść oskarżonego, kierować się bezstronnością wobec stron oraz innych uczestników postępowania.

Na organach procesowych ciąży obowiązek całościowego traktowania materiału dowodowego stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Wyklucza to selektywne oraz nieobiektywne traktowanie dowodów.

Analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, że Sąd Okręgowy w pełni miał na uwadze treść art. 4 k.p.k.

Ad a)

Zeznania M. N. są spójne, logiczne i konsekwentne.

Świadek podał co zapamiętał ze zdarzenia, dokładnie opisując poszczególne sekwencje i to co robiły obie oskarżone. Opis całego zdarzenia jest przy tym

pełny i nie
ma w nim
sprzeczności.

Świadek na
poszczególnych
etapach
postępowania
dokładnie
relacjonował
swoje
spostrzeżenia.

Nie ma w
nich żadnych luk
ani przekłamań.

W odróżnieniu
od wyjaśnień
oskarżonych
zeznania

świadka nie
są chaotyczne
i zachowują
spójność. Gdyby
istotnie M. N.
składał

nieprawdziwe
zeznania
zostałyby to
wychwycone
poprzez

rozdźwięk w
ich treści bądź
ich niespójność.

Taka sytuacja
zaś miejsca nie
miała. Nie jest
też tak, że

przyznanie
wiary zeznaniom
świadka odbyło
się na zasadzie
dowolności.

Zważyć bowiem
należy, że jego
relacja koreluje z
opinią biegłego z
zakresu

medycyny
sądowej J. M.
odnośnie
przyczyn

powstania
obrażeń u
oskarżonej A.
S.. Także modus
operandi
oskarżonych jest
zbieżny w obu
czynach
oskarżonych, a
znajduje
potwierdzenie w
zeznaniach
drugiego z
pokrzywdzonych
D. K. (1).

Ad b)

Sąd Okręgowy w
sposób logiczny
i przekonujący,
zgodnie z treścią
art. 7 k.p.k.,
ocenił zeznania
pokrzywdzonego
D. K. (1).
Ich wnikliwa
analiza znajduje
się w punkcie
3.2. niniejszego
uzasadnienia. W
tym miejscu
dodać należy, iż
świadek
konsekwentnie
peroruje o nożu
w
poszczególnych
zeznaniach,
utrzymuje to
twierdzenie
konfrontowany z
oskarżonymi. Na
rozprawie zaś
zeznaje
odmiennie, nie
pamięta wszak
już szczegółów
zdarzenia.
Zważyć jednakże

należy i na to, że mężczyzna czuł się zagrożony, dzwonił wszak na numer ratunkowy z prośbą o namierzenie go, po zdarzeniu udał się zaś niezwłocznie na Komisariat Policji. Świadek opisuje także nóż, daje jego obraz szkicując go. Wszystko to sprawia, że jego zeznania w tym zakresie złożone na rozprawie nie mogą być uznane za wiarygodne.

Ad c) – d)

W kontekście całokształtu materiału dowodowego wyjaśnienia oskarżonej A. S. nie zasługują na wiarę, zaś wyjaśnienia P. S. (1) jedynie w części w jakiej potwierdza swój udział w zdarzeniach oraz w zakresie ich zaplanowania z drugą kobietą. W tej części korespondują one bowiem z zeznaniami pokrzywdzonych. Wyjaśnienia

oskarżonych
pozostają w
sprzeczności z
ocenionymi jako
wiarygodne
zeznania
pokrzywdzonych,
nadto
okoliczności
podawane przez
kobiety są ze
sobą w wielu
miejscach
sprzeczne.
Analiza treści
materiału
dowodowego
dowodzi, że nie
można dać wiary
tym relacjom.
Wyjaśnienia
oskarżonej A. S.
pozostają nadto
w opozycji do
opinii biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej J. M..
Obrońca usiłuje
wykazać
prawdziwość
słów
oskarżonych
biorąc pod
uwagę cytowane
wypowiedzi. Nie
zasługuje to
wszak na
uwzględnienie.
Poszczególne
wypowiedzi nie
mogą być
podstawą oceny
całości materiału
dowodowego.
Wyjaśnienia
oskarżonych i
zeznania
świadków muszą
być bowiem

<p>ocenione kompleksowo, w konfrontacji ze sobą i z całokształtem zgromadzonych w sprawie dowodów. Tak też postąpił Sąd Okręgowy, a jego ocena pozostaje słuszna.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>3. zmiana kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez P. S. (1) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonej łagodniejszego wymiaru kary;</p> <p>4. orzeczenie wobec P. S. (1) kary z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego załagodzenia kary poprzez wymierzenie jej kary poniżej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bowiem w takiej wysokości oskarżona P. S. (1) na podstawie art. 43 1a k.k.w.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>mogła starać się o wykonywanie orzeczonej kary w systemie dozoru elektronicznego, co umożliwi jej sprawowanie opieki nad synem.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.8.</p>	<p>Obrońca oskarżonej P. S. (1) zarzuciła nadto rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy P. S. (1) złożyła obszernie wyjaśnienia, częściowo przyznała się do winy, wyraziła skruchę za swoje zachowanie i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>przepraszyła pokrzywdzonych, co w efekcie doprowadziło do poniesienia przez nią odpowiedzialności karnej. Sąd I instancji nie wziął pod uwagę również sytuacji rodzinnej oskarżonej P. S. (1), która jest matką samotnie wychowującą niespełna dwuletnie dziecko, a co powinno zostać uwzględnione przez Sąd I instancji i mieć wpływ na wymiar kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonej spowodować musiała zmianę zaskarżonego wyroku, choć nie z powodów w niej wymienionych. Faktem jest jednak, że na skutek rozpoznania środków</p>			

odwoławczych
doszło w
niniejszej
sprawie do
zmiany wyroku.
Eliminacja z
kwalifikacji
prawnej art. 91 §
1 k.k., przyjęcie
popęlnienia
przez oskarżoną
dwóch czynów
o odmiennej
kwalifikacji
prawnej
uzasadniało
wymierzenie
odpowiednich
kar
jednostkowych i
wymagało
orzeczenia kary
łącznej. Sąd
Odwoławczy
uznał, że wymiar
kar
jednostkowych
adekwatny do
przedmiotu
sprawy i
okoliczności w
niej
zachodzących,
jak i osoby
oskarżonej to co
do czynu I – 1
rok pozbawienia
wolności, zaś co
do czynu II – 3
lata pozbawienia
wolności. Łączna
kara
pozbawienia
wolności to 3
lata pozbawienia
wolności,
wymierzona na
podstawie
zasady pełnej
absorpcji, przy

zastosowaniu
art. 4 § 1 k.k.
Zważyć należy, iż
ingerencja Sądu
Odwoławczego
w orzeczenie
o karze może
nastąpić tylko i
wyłącznie
wówczas, gdy
różnica między
karą
wymierzoną w
pierwszej
instancji, a karą,
którą należałoby
orzec jest
znaczna, rażąca
i nie może
sprowadzać się
do różnic
niewielkich,
nieznacznych,
bo byłoby to
sprzeczne z
normą art. 438
pkt 4 k.p.k., z
której
jednoznacznie
wynika, że
podstawą zmian
może być jedynie
rażąca – a więc
nie każda –
niewspółmierność
kary. Zasady
i dyrektywy
orzekania w
przedmiocie
kary
pozostawiają
organowi
orzekającemu
pewien zakres
swobody w
procesie jej
wymierzania, a
granice tej
swobody
zakreśla

wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. „rażąca niewspółmierność kary”. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyrażającą oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Istotnymi wyznacznikami tego, czy dana kara jest sprawiedliwa, jest to, czy została orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Ponadto winna ona uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości

prawnej
społeczeństwa.

Sąd Okręgowy
należycie ocenił
stopień
społecznej
szkodliwości
oraz stopień
winy oskarżonej.
Sąd I instancji w
sposób czytelny
wskazał, jakie
przesłanki legły
u podstaw
rozstrzygnięcia o
wysokości
orzeczonej
wobec
oskarżonej kary.
Przeanalizował i
ocenił
całokształt
ujawnionych w
sprawie
okoliczności
(obciążających,
łagodzących),
zaś swoje
stanowisko oraz
argumentację
towarzyszącą
mu przy
ferowaniu wyżej
wymienionego
rozstrzygnięcia
przedstawił
następnie w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku. Na
zmianę
wysokości kary
wpływ miały
bowiem inne
względy,
związane ze
zmianą
zaskarżonego

wyroku. Kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone przez Sąd Apelacyjny mają na względzie stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, popełnienie przestępstwa z niskich pobudek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uprzednia karalność. Wszystko to nie pozwala na obniżenie wymierzonych kar. Zważyć również należy, że zostały one wymierzone w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Przy ustalaniu wysokości kary łącznej sąd musi mieć na uwadze zarówno warunki i właściwości osobiste skazanego, jak i rodzaj oraz ilość popełnionych przez niego

przestępstw. To właśnie na podstawie tych uwarunkowań udzielana jest odpowiedź na pytanie, czy konkretna kara łączna spełni cele określone w przepisie. Ważne jest przy tym, by Sąd Orzekający miał na względzie relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, a więc łączący je związek przedmiotowo-podmiotowy, a także dzielące je odstępny czasowe. Kara łączna musi bowiem zawierać w sobie całościową ocenę przestępczej działalności skazanego i w odpowiedni sposób miarkować zastosowaną wobec niego represję. Wszystkie wymienione okoliczności składają się na decyzję o tym jaką zasadę (absorpcji, asperacji czy

kumulacji) przy
wymiarze kary
łącznej
zastosować.

Priorytet winna
stanowić zasada
absorpcji,
natomiast
absorpcja lub
kumulacja, to
rozwiązania
skrajne,
wyjątkowe.

Jednakże nie jest
to w żadnej
mierze sposób
na premię dla
sprawcy
większej ilości
przestępstw.

Zastosowanie
zasady pełnej
absorpcji przy
kształtowaniu
kary łącznej, o
którą wnioskuje
skarżąca, ma
charakter
wyjątkowy i
zasada ta winna
być brana pod
uwagę tylko w
takich

sytuacjach, gdzie
między
zbiegającymi się
przestępstwami
zachodzi bardzo
bliski związek
przedmiotowy i
podmiotowy. W
niniejszej
sprawie takie
podstawy
zachodziły, Sąd
Apelacyjny mógł
wymierzyć karę
od 3 lat
pozbawienia
wolności do

lat 4. Związek między popełnionymi przestępstwami, młody wiek oskarżonej i fakt jej przyznania się, ze wszystkimi zastrzeżeniami Sądu Okręgowego, które Sąd II instancji podziela, winny być tutaj należycie uwzględnione. Wymiar orzeczonej kary nie pozostaje w sprzeczności z dyrektywami, o jakich stanowi art. 53 k.k. Ukształtowana wobec oskarżonej represja karna stwarza realne możliwości na osiągnięcie korzystnych efektów poprawczych w stosunku do niej i nie nosi cech nadmiernej dolegliwości. Wymierzona oskarżonej kara stanowi wystarczającą, a zarazem adekwatną do stopnia jej zawinienia oraz społeczną szkodliwość

przypisanych
czynów represję
karną za
popelnione
przestępstwa i z
tych powodów
cele kary
zarówno
zapobiegawcze,
jak i
wychowawcze
zostaną
zrealizowane.

Poza tym kara
w określonym
wymiarze będzie
oddziaływała
właściwie na
społeczeństwo,
osiągając w ten
sposób cele
prewencji
ogólnej, poprzez
odstraszanie
innych od
popelniania tego
typu
przestępstw.

Nie jest możliwe
wymierzenie
kary w wymiarze
jaki życzyłaby
sobie obrońca.
To obrońca
oskarżonej
winna przekonać
Sąd o
niewspółmierności
kary.

Tymczasem
twierdzenia
apelującej nie
mogą
doprowadzić do
wymierzenia
kary 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności.

Obrońca podaje szereg okoliczności, jak przyznanie się do popełnienia czynu, wyrażenie skruchy czy przeproszenie pokrzywdzonych oraz sytuację rodzinną – wychowywanie małoletniego dziecka.

Podnieść jednak należy, iż przyznanie się sprawcy do popełnienia przestępstwa, wyrażenie skruchy czy złożenie przeprosin jakkolwiek pozytywnie wpływa na kwestię jego odpowiedzialności karnej, to nie może ono w sposób nieuzasadniony znacząco jej zmniejszać bądź ograniczać.

Powyzsza okoliczność nie może stanowić podstawy do złagodzenia represji karnej w kierunku wskazywanym przez obrońcę w sytuacji, gdy pozostałe okoliczności jednoznacznie

się temu
sprzeciwiają.
Nadto zważyć
należy, że
oskarżona
przyznała się
jedynie
częściowo, a
wielu
okolicznościom
zaprzeczała.
Jeśli natomiast
chodzi o sytuację
rodzinną to
sytuacja nie
wygląda tak, jak
opisuje obrońca.
Jak bowiem
wynika z treści
wywiadu
środowiskowego
z dnia 22
lipca 2020 r.
(k. 301-302)
dzieckiem
zajmuje się
matka
oskarżonej. Co
więcej nie jest to
atypowa
sytuacja,
wyłącznie kiedy
oskarżona
przebywa w
izolacji. Już
bowiem w
momencie
wyprowadzki od
matki (przełom
marca-kwietnia
2020 r.)
oskarżona
pozostawiła syna
pod opieką
matki. W
rodzinie
założona jest
niebieska karta,
gdzie jako
sprawcyjni

<p>widnieje P. S. (1). Ponadto matka nie chce aby córka wróciła do jej mieszkania, boi się bowiem, że będzie próbowała odebrać jej wnuka lub sprawując nad nim opiekę będzie sprowadzała do domu podejrzanego towarzystwo.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez P. S. (1) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonej łagodniejszego wymiaru kary;</p> <p>2. orzeczenie wobec P. S. (1) kary z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego załagodzenia kary poprzez wymierzenie jej kary poniżej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

bowiem w takiej wysokości oskarżona P. S. (1) na podstawie art. 43 1a k.k.w. mogła starać się o wykonywanie orzeczonej kary w systemie dozoru elektronicznego, co umożliwi jej sprawowanie opieki nad synem.

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec zmiany wyroku dokonanej z innych przyczyn niż podniesione w zarzucie konieczne okazało się wymierzenie oskarżonej kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności. Wnioski obrońcy przedstawione we wniosku są przeto bezzasadne.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11 Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1

Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocy

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>o.o.1Zmiana zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:</p> <p>1. odnośnie do czynów przypisanych oskarżonym: A. S. w pkt I i P. S. (1) w pkt II części rozstrzygającej wyeliminowano działanie w warunkach ciągu przestępstw, a z przyjętej kwalifikacji prawnej art. 91 § 1 k.k.;</p> <p>2. odnośnie do czynu zarzucanego A. S. w pkt I a/o i P. S. (1) w pkt III a/o uznano oskarżone za winne tego, że 31 maja 2020 roku we W. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu utrzymania się w posiadaniu pieniędzy w kwocie 240 złotych, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży na szkodę D. K. (1), A. S. groziła pokrzywdzonemu</p>		

użyciem
trzymanego w
ręce noża
kuchennego o
długości 10 cm,
przy czym A.
S. czynu tego
dokonała będąc
uprzednio
skazana
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Lęborku w VII
Zamiejscowym
Wydziale
Karnym z
siedzibą w B.,
sygn. akt VII
K 325/14 na
karę 10 miesięcy
pozbawienia
wolności za czyn
z art. 286 § 1 k.k.,
którą odbyła
od 18 grudnia
2015 r. do
13 października
2016 r., to jest
przestępstwa: A.
S. z art. 281 k.k.
w zw. z art. 64 §
1 k.k., P. S. (1) z
art. 281 k.k. i za
to, na podstawie
art. 281 k.k.
wymierza im
kary: A. S. – 2
lat pozbawienia
wolności, P. S.
(1) – 1 roku
pozbawienia
wolności;

3. odnośnie do
czynu
zarzucanego A.
S. w pkt II a/
o, a P. S. (1)
w pkt IV a/
o, na podstawie

art. 280 § 2
k.k. wymierzył
im kary: A. S. – 4
lat pozbawienia
wolności, P.
S. (2) – 3
lat pozbawienia
wolności;

4. na podstawie
art. 85 § 1 k.k. i
art. 86 § 1 k.k.
w brzmieniu z
przed 15 czerwca
2020 roku w
zw. z art. 4
§ 1 k.k. kary
pozbawienia
wolności
orzeczone wobec
oskarżonych w
pkt I ppkt 2
i 3 niniejszego
wyroku połączył
i wymierzył
im kary łączne
pozbawienia
wolności: A. S.
– 4 (czterech)
lat, P. S. (1) 3
(trzech) lat;

5. okresy
pozbawienia
wolności
oskarżonych
określone w
pkt V części
rozstrzygającej
zaliczył
oskarżonym na
poczet
orzeczonych
wobec nich w
ppkt 4
niniejszego
wyroku kar
łącznych

pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn wskazanych przy okazji rozpoznania apelacji obrońców oskarżonych zmiana wyroku Sądu I instancji w podanym zakresie okazała się konieczna i uzasadniona. Już tylko dość pobieżna analiza art. 91 § 1 k.k. pozwala zauważyć, że przepis ten wymienia cztery przesłanki, od spełnienia których uzależnione jest przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw. Jedną z nich jest tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z przestępstw składających się na ciąg. Chodzi zatem, by kwalifikacja prawna każdego z przestępstw nie	

była identyczna, a o to, by wspólna była podstawa wymiaru kary za każde z nich. W przedmiotowej sprawie tak nie jest, mamy bowiem do czynienia z dwoma czynami kwalifikowanymi z różnych artykułów, gdzie podstawy wymiaru kar są rozbieżne. Czyn popełniony na szkodę D. K. (1) nie może być bowiem uznany za rozbój, a za kradzież kwalifikowaną, o czym szerzej w punktach 3.2. i 3.7. niniejszego uzasadnienia. Wobec tego konieczne stało się także wymierzenie kar jednostkowych tak za przestępstwo kwalifikowane z art. 281 k.k., jak i za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. Sąd Okręgowy uznał, że kary adekwatne to, w stosunku do A. S. – 2 lata pozbawienia wolności, zaś w stosunku do P. S. (1) – 1 rok pozbawienia

wolności. Także zasadnym stało się wymierzenie kar za przestępstwo rozboju, i tak będą to odpowiednio: 4 lata i 3 lata pozbawienia wolności. Na kary te składają się elementy określone w art. 53 k.k., jak znaczny stopień społecznej szkodliwości, użycie noża, działanie wspólnie i w porozumieniu, niskie pobudki. Wymiar poszczególnych kar różni się między sobą tak ze względu na rolę A. S., która proceder zainicjowała, jak również z uwagi na jej działanie w warunkach recydywy. Konieczne stało się również wymierzenie kary łącznej. Sąd zastosował tu zasadę pełnej absorpcji, w związku z art. 4 § 1 k.k., który na to pozwalał i związkiem podmiotowo-przedmiotowym popełnionych czynów. Jest

to premia dla sprawców, którzy winni taką formę kary docenić. O przyczynach wymierzenia kar jednostkowych i kar łącznych mowa jest szerzej w punkcie 3.8. niniejszego uzasadnienia.

Uwagi odnoszące się do P. S. (1) znajdują odpowiednie zastosowanie także i co do A. S.. W związku z wymierzeniem kar łącznych zaliczenie okresów pozbawienia wolności musiało zostać orzeczone na ich poczet.

W pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego należało utrzymać w mocy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe, a ocena dowodów została dokonana zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Ocena zeznań świadków oraz

<p>całokształtu materiału dowodowego oraz konfrontacja treści poszczególnych dowodów prowadzi do konstatacji o sprawstwie i winie oskarżonych.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Zwalniając oskarżone od ponoszenia	

	<p>kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oparto się na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.). Oskarżone przebywają w warunkach izolacji, a ich sytuacja materialna nie pozwala na poniesienie kosztów postępowania.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Robert Zdych SSA Piotr Kaczmarek SSA Agata Regulska</p>		

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonej A. S.</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonej sprawstwa i winy	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej P. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	Przypisanie oskarżonej sprawstwa i winy		

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana